

Η κοινωνική διάσταση των διαζυγίων

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Προ πενήντα και πλέον ετών, στο δυτικό κόσμο, αυξήθηκαν τα διαζύγια και μάλιστα με συγκρουσιακό τρόπο διότι και οι δύο γονείς διεκδικούν την επιμέλεια των παιδιών, καθόσον ο πατέρας -στη νέα κοινωνία- ασχολείται υπερβολικά με τα παιδιά και το σπίτι και αντίστοιχα, η γυναίκα είναι πλέον εργαζόμενη και αποποιήθηκε τον ρόλο της μητέρας. Αυτό βεβαίως δεν είναι γενικευμένο αλλά σε ένα μεγάλο ποσοστό >50%, τόσο για τον άνδρα-πατέρα όσο και για τη γυναίκα-μητέρα. Αυτό όμως που δεν εξελίχθηκε με τον ίδιο ραγδαίο ρυθμό είναι ο τρόπος με τον οποίο η Πολιτεία θέλει να λύσει (ή να μη λύσει) το πρόβλημα.

Στις ανεπτυγμένες χώρες με κοινωνική ιστορία του Κράτους Πρόνοιας, κάπως βρίσκονται κάποιες λύσεις και βελτιώνονται τα πράγματα επειδή υπάρχουν δομές και κοινωνικές υπηρεσίες αλλά και το διαζύγιο δεν είναι πανάκεια και κοινωνική κατακραυγή.

Στην Ελλάδα, δυστυχώς, ούτε κοινωνικό Κράτος υπάρχει, ούτε Παιδεία-Κουλτούρα, ούτε υπηρεσίες εκτός δικαστηρίων για να διευθετήσουν τα θέματα επιμέλειας, επικοινωνίας, οικονομικά, κτλ. Συγχέουν το διαζύγιο μεταξύ ενηλίκων με τη

διαφορά για τα παιδιά. Έτσι, επιβαρύνουν τη δικαιοσύνη (η οποία γυναικοκρατείται) να λύσει θέματα ψυχολογικά και μάλιστα πολλές φορές ψυχιατρικά διότι, στη χώρα μας το φαινόμενο της ανισορροπίας πολιτών είναι μέγιστο. Έτσι, νομίζοντας ότι πρέπει να κάποιος να 'νικήσει' και κάποιος να 'χάσει' όπως γίνεται πάντα στα δικαστικά πράγματα, δίνουν σε ένα γονέα την επιμέλεια και στον άλλο 'νικημένο', τίποτα. Και με τη 'λογική' τους, νικητής θα πρέπει να είναι η μητέρα (μητριαρχική κοινωνία) και ηττημένος ο πατέρας.

Ακόμα λοιπόν και ο καλύτερος πατέρας και γονέας μπορεί να απομακρυνθεί από τα παιδιά του βίαια -σε μία μέρα- με δικαστική απόφαση και οι συνέπειες να είναι ολέθριες για εκείνον και τα παιδιά του: Στην καλύτερη των περιπτώσεων, χάνεται το πρότυπο του άνδρα-πατέρα, πράγμα τραγικό τόσο για τα αγόρια όσο και για τα κορίτσια.

Ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα υπάρχει, όταν η μητέρα, είτε ως ψυχοπαθής ή απλώς ανασφαλής και εκδικητριά/κακιά, προσπαθεί να μειώσει την επικοινωνία παιδιού-πατέρα, να κάνει πλύση εγκεφάλου στο παιδί με συκοφαντική δυσφήμιση κατά του πατέρα. Παρατηρήθηκε επιστημονικά ότι όσο περισσότερο είναι το δέσιμο (και αγάπη) μεταξύ πατέρα-παιδιού, τόσο μεγαλύτερο μίσος και ζήλια/φθόνος υπάρχει από την πλευρά της μητέρας ώστε με διάφορα τεχνάσματα (όταν μάλιστα πρόκειται περί σατανικής γυναίκας), ώστε να ξεκόψει παντελώς το μπαμπα από τη ζωή του παιδιού ακόμα και με ψευδείς συνειρμούς περί σεξουαλικής

παρενόχλησης/κακοποίησης του παιδιού από το μπαμπά.

Οι μελέτες Αμερικανών, Ιταλών, Γάλλων, Καναδών, κτλ τείνουν στην πολιτικοποίηση του θέματος ως καθαρά κοινωνικού και του μέλλοντος της ανθρωπότητας. Αγγλοι, Γερμανοί, Βέλγοι, κ.α. έχουν απευθυνθεί σε Ευρωδικαστήρια και στη Χάγη χαρακτηρίζοντας το φαινόμενο ως γενοκτονία. Άλλοι, ακτιβιστές (f4J – fathers for justice) προσπαθούν με επίκαιρο τρόπο να ευασητοποιήσουν τη κοινωνία.

Ο ΣΥ.Γ.Α.Π.Α. (Σύλλογος για την Ανδρική και Πατρική Αξιοπρέπεια (www.sos-sygapa.eu) από το 2003 και με τον εμπνευστή και ιδρυτή καθηγητή Δρ Νίκο Σπιτάλα (<http://spitalas.blogspot.com>) προσπαθεί με κάθε μέσον (ακτιβισμό, επιστημονικότητα, προβολή, κτλ) να προσβάλλει τη διαδικασία αυτή του διαζυγίου που γίνεται με κάθε αντιεπιστημονικό τρόπο και ελλείψεως ανθρωπίνων δικαιωμάτων και οργανώνει εκδηλώσεις, Ακαδημία Γονέων, Συνέδρια, Ημερίδες, Ακτιβισμό, αλλά και εκδίδει εφημερίδα (ΓΟΝΕΙΣ & ΠΑΙΔΙ), γραμματόσημα, βιβλία, έντυπα. Συμμετέχει στη Εκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης, στην Ονειρούπολη Δράμας, σε Διαλέξεις, κτλ.

Συγχρόνως, συντονίζει διεθνείς δράσεις με γονείς όλου του κόσμου. Εδώ να σημειωθεί ότι άρχισαν να επιδίδουν επιμέλειες και σε μπαμπάδες αλλά υπάρχει πάλι ένα ποσοστό που αποξενώνει επίσης το παιδί από τη μητέρα, φυσικά με ίδιες καταστροφικές συνέπειες για τα παιδιά. Έτσι, το κίνημα που οργανώθηκε διεθνώς από το ΣΥΓΑΠΑ αποτελείται και από μητέρες και από πατέρες, και από όλους τους συνετούς και ευαισθητοποιημένους ανθρώπους -όχι μόνο χωρισμένους γονείς-, οι οποίοι δεν θέλουν τη καταστροφή της νεολαίας.

Οι έρευνες είναι απογοητευτικές: Ποσοστά άνω του 80% παιδιών παραβατικών, ψυχολογικά ασθενών, με σχολικές και σχεσιακές αποτυχίες και εξαρτημένων είναι παιδιά που μεγάλωσαν δίχως πατέρα. Η κατάθλιψη είναι τεράστια. Τα αγόρια που μεγαλώνουν μόνο με το γυναικείο πρότυπο, έχουν πρόβλημα.

Το σύνδρομο Γονικής Αλλοτρίωσης Αποξένωσης για το οποίο μίλησε ο Gardner είναι φαινόμενο των παιδιών που έχουν υποστεί πλύση εγκεφάλου από το γονέα που έχει την αποκλειστική επιμέλεια, ενάντια στον άλλο γονέα, δίχως λόγο.

Για τους λόγους αυτούς, ζητάμε να αποδικαστηριοποιηθεί το θέμα οικογένεια/διαζύγιο, να υπάρχουν κοινωνικές υπηρεσίες, διαμεσολάβηση, ειδικοί οικογενειακοί δικαστές με γνώσεις παιδοψυχιατρικής, να συντομεύουν οι αποφάσεις, να ερωτάται το παιδί τη στιγμή του διαζυγίου και όχι όταν θα έχει αποξενωθεί, να γίνει ο θεσμός της συνεπιμέλειας, να γίνουν υπηρεσίες σε κάθε

νομό και δήμο, να θεσμοθετηθεί η αφαίρεση επιμέλειας σε περίπτωση κακής άσκησης, να ορισθεί τι είναι επιμέλεια και τι κατοικία, να αφαιρεθεί ο όρος γονική μέριμνα, να υπάρχει ίδια μέριμνα και για φυσικούς γονείς (παιδιά εκτός γάμου), να γίνει ρύθμιση της διατροφής μέσω κοινωνικών παροχών, να διευθετηθούν φορολογικά θέματα διαζευγμένων, κτλ, όπως και στο εξωτερικό.

Επειδή το θέμα είναι καθαρά κοινωνικό/πολιτικό, οργανώσαμε στην Ευρώπη, το ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ (<http://europeansocialmovement.blogspot.gr>) και στην Ελλάδα το ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, που προτάθηκε στις ευρωεκλογές. Ο μόνος τρόπος για να βγει η χώρα μας από τα αδιέξοδά της (οικονομικά-κοινωνικά) είναι να εκλέξει ανθρώπους που έζησαν καταστάσεις οικογενειακές, με εμπειρία, ώστε να δώσουν λύσεις με ζήλο και αφιλοκέρδεια, όπως κάνουμε εδώ και πολλά χρόνια.

Στην Ελλάδα, υπάρχουν ένα εκατομμύριο χωρισμένα ζευγάρια (2 εκατ. ενήλικες) και ένα εκατομμύριο παιδιά τους. Επίσης, 300.000 παιδιά εκτός γάμου. Από τους 6.000 που αυτοκτόνησαν τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας με αφορμή οικονομικά προβλήματα, το 90% ήταν άνδρες χωρισμένοι με αιτία το διαζύγιο.

Εως τώρα, ο μόνος φορέας που έκανε κάτι (συμβουλευτική, νομικά, ψυχολογικά, διαμεσολάβηση, παρεμβάσεις, κτλ) είναι ο ΣΥΓΑΠΑ, με τα πενιχρά μέσα που διαθέτει.

Το κίνημά μας, έχουν στηρίξει όλες οι καλές γυναίκες/μητέρες και φυσικά οι πρώτες φεμινίστριες (Badinter, Lessing, Schlafly, Vilar, Καλιέρου, κτλ) που γρήγορα κατάλαβαν ότι κίνημά τους περί ισότητας, εκμεταλλεύτηκαν πολιτικοί και απατεώνες για δικό τους όφελος με αποτέλεσμα να δοθούν προνόμια και σε ανίκανες μητέρες/γυναίκες.

Τώρα, μέσω αυτού του κινήματος των μπαμπάδων, διαβλέπεται κίνημα ισότητας ανδρών όμοιο με αυτό προ δύο αιώνων για τα δικαιώματα των γυναικών.